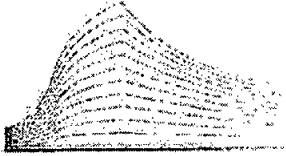

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2015 / 1987
Datum van uitspraak
01 september 2015
Rolnummer
2014/AB/508

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000263148-0001-0016-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

1. W

Appellante op hoofdberoep en geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. STAPPERS Koen & mr. HELLEMANS Line, advocaten te 2000
ANTWERPEN, Vlaamse Kaai 54-57

tegen

1. PAREXEL BELGIUM BVBA, Parc des Collines, 1300 WAVRE, Avenue Pasteur 2,
Geïntimeerde op hoofdberoep en appellante op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. VAN CAENEGEM Emma loco mr. LUYTEN Nancy, advocaat te
1050 BRUSSEL, Louizalaan 149

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 06-03-2014 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 1e kamer B (A.R.
13/853/A+13/1990/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 12-05-2014,
- de conclusies voor de appellante, neergelegd ter griffie op 14-11-2014 & 13-03-2015,
- de conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 15-09-2014, 15-01-2015
& 13-05-2015,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzitting van 16 juni 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad
werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

I. FEITEN

Mevrouw W trad op 1 oktober 2008 in dienst van de BVBA Parexel Belgium (hierna genoemd de BVBA) als bediende, met als functie 'project director', met schriftelijke arbeidsovereenkomst van 20 augustus 2008.

Met aangetekende brief van 5 januari 2013 vroeg mevrouw W om vanaf 1 mei 2013 te kunnen genieten van tijdskrediet en aldus 4/5 te gaan werken.

Met nota van 16 januari 2013 antwoordde mevrouw D, HR manager van Parexel International Holding BV, dat zij de aanvraag had ontvangen, maar stelde zij een aantal vragen, onder andere met betrekking tot de taal waarin de aanvraag moest worden gesteld.

Met aangetekende en/of gewone brief van 31 januari 2013 beëindigde de BVBA de arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang en met aankondiging van betaling van een opzeggingsvergoeding, waarover onderhandeld zou worden. In de opzeggingsbrief werd als ontslagmotief opgegeven dat mevrouw W niet meer beantwoordde aan de vereisten van de functie.

In de loop van de maand februari 2013 betaalde de BVBA aan mevrouw W een opzeggingsvergoeding van 28.933,68 euro, die volgens de BVBA overeenstemde met 3 maanden loon en voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

Op het werkloosheidsbewijs C4 van 28 februari 2013 werd als juiste oorzaak van de werkloosheid 'ontslag' (licenciement) opgegeven.

Met E-mail van 1 maart 2013 protesteerde de raadsman van mevrouw W tegen de wijze waarop zijn cliënte was ontslagen kort na aanvraag tijdskrediet en vorderde hij een opzeggingsvergoeding gelijk aan 10 maanden loon en voordelen.

Met brief van 20 maart 2013 antwoordde de raadsman van de BVBA dat de toegekende opzeggingsvergoeding voldoende was en dat de beslissing tot ontslag reeds genomen was voor de aanvraag tijdskrediet.

Met E-mail van 21 maart 2013 nam de raadsman van mevrouw W kennis van het standpunt van de BVBA en vroeg hij om mededeling van de bewijzen dat de ontslagbeslissing reeds werd genomen voor de aanvraag tijdskrediet.

Met E-mail van 3 april 2013 maakte de raadsman van de BVBA aan de raadsman van mevrouw W kopie over van een E-mail van 4 december 2012 van de hiervoor reeds genoemde mevrouw D aan het sociaal secretariaat Partena om een berekening te maken van de opzeggingsvergoeding voor mevrouw W, met als voorziene beëindigingsdatum 31 januari 2013, en van het antwoord van Partena van 5 december 2013 waarbij de gevraagde simulatie werd gegeven (de berekening zelf werd niet als bijlage gevoegd).

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 13 mei 2013 vorderde mevrouw W voor de arbeidsrechtbank te Leuven betaling door de BVBA van:

83.080,73 euro	aanvullende opzeggingsvergoeding
67.208,64 euro	beschermingsvergoeding tijdscrediet

Deze bedragen te vermeerderen met de wettelijke, gerechtelijke en verwijlntrest tot de dag van algehele betaling.

Zij vorderde tevens afgifte van de wettelijke sociale en fiscale documenten onder verbeurte van een dwangsom van 50,00 euro per ontbrekend document en per dag vertraging na de betekening van het te vellen vonnis.

Verder vorderde zij de veroordeling van de BVBA tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige reserve.

Met conclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 27 november 2013, bepaalde mevrouw Wellens de gevorderde bedragen als volgt:

82.263,13 euro	aanvullende opzeggingsvergoeding
66.718,09 euro	beschermingsvergoeding tijdscrediet.

b.-

Met verzoekschrift op tegenspraak, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank te Leuven op 27 november 2013, vorderde mevrouw W verder betaling door de BVBA van 2.196,30 euro terugbetaling van gemaakte kosten, te vermeerderen met de wettelijke, gerechtelijke en verwijlntrest vanaf 31 januari 2013 tot de dag van algehele betaling, en tot de gerechtskosten.

C.-

Met vonnis van 6 maart 2014 voegde de arbeidsrechtbank beide vorderingen samen.

Zij verklaarde de vorderingen ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond en veroordeelde de BVBA tot betaling aan mevrouw W van:

14.327 euro aanvullende opzeggingsvergoeding op basis van 4 maanden te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest
2.196,30 euro onkosten, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest.

De arbeidsrechtbank beval de afgifte van sociale en fiscale documenten overeenkomstig het vonnis, en zegde dat er geen aanleiding was tot het opleggen van een dwangsom noch tot enige maatregel van voorlopige tenuitvoerlegging.

De kosten werden omgeslagen, waarbij de dagvaardingskosten ten laste werden gelegd van beide partijen ieder voor de helft, en voor het overige ieder tot de eigen kosten werden verwezen.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 12 mei 2014, tekende mevrouw W hoger beroep aan het vonnis dat op 6 maart 2014 werd gewezen door de arbeidsrechtbank te Leuven. Zij vorderde dat het bestreden vonnis hervormd zou worden in zoverre de beschermingsvergoeding werd afgewezen, wat het bedrag van de aanvullende opzeggingsvergoeding en wat de kosten betreft.

Zij vorderde dat de BVBA zou worden veroordeeld tot een aanvullende opzeggingsvergoeding van 82.263,13 euro aanvullende opzeggingsvergoeding en een beschermingsvergoeding van 66.718,09 euro, bedragen te vermeerderen met de wettelijke, gerechtelijke en verwijlrentrest vanaf 31 januari 2013 tot op de dag van de algehele betaling.

Zij vorderde tevens afgifte van de wettelijke sociale en fiscale documenten onder verbeurte van een dwangsom van 50,00 euro per ontbrekend document en per dag vertraging na de betekening van het tussen te komen arrest, en de veroordeling van de BVBA tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Tenslotte vorderde zij het vonnis voor het overige te bevestigen.

f.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 15 september 2014, tekende de BVBA incidenteel beroep aan. Zij vorderde dat de door de arbeidsrechtbank toegekende aanvullende opzeggingsvergoeding op hoogstens 2.995,26 euro zou worden begroot, de vordering tot terugbetaling onkosten ongegrond zou worden verklaard en de kosten volledig te laste van mevrouw Wellens zouden worden gelegd.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

A. De oorspronkelijke hoofdvordering van mevrouw W

1. Aanvullende opzeggingsvergoeding

1.1. De samenstelling van het jaarloon

a.-

Met toepassing van artikel 39 § 1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet dient de partij die de arbeidsovereenkomst beëindigt zonder dringende reden en zonder inachtneming van een (voldoende) opzeggingstermijn, aan de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het loon dat overeenstemt met de (eventueel resterende) duur van de opzeggingstermijn.

Artikel 39 §1 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de opzeggingsvergoeding niet enkel het lopend loon behelst maar ook de voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

Het jaarloon van mevrouw W waarmee rekening gehouden dient te worden voor de becijfering van de haar toekomende opzeggingsvergoeding bedraagt 132.405,02 euro, samengesteld als volgt:

Vaste maandwedde, vakantiegeld en eindejaarspremie:

7.742,59 euro x 13,92 =

107.776,85 euro

PAGE 01-00000263148-0006-0016-01-01-4

Bonus:	10.251,04 euro
Vakantiegeld op bonus:	1.606,34 euro
Werkgeversbijdrage hospitalisatieverzekering:	166,20 euro
Werkgeversbijdrage groepsverzekering:	5.923,31 euro
Werkgeversbijdrage invaliditeitsverzekering:	1.221,88 euro
Werkgeversbijdrage maaltijdcheques:	1.025,80 euro
Werkgeversbijdrage ecocheques:	233,60 euro
Voordeel in natura (privaat gebruik bedrijfswagen Toyota Prius): 350,00 euro x 12 =	4.200,00 euro

b.-

Partijen zijn het niet eens over het bedrag van de bonus die moet worden opgenomen in de berekeningsbasis van de verschuldigde opzeggingsvergoeding.

Mevrouw W stelt dat de bonus die werd toegekend in de laatste 12 maanden voorafgaand aan het einde van de arbeidsovereenkomst in aanmerking moet worden genomen (10.251,04 euro, bedrag waarover geen discussie bestaat), terwijl de BVBA van oordeel is dat het gemiddelde van de bonussen over de periode 2009-2012 (6.197,02 euro) in aanmerking moet worden genomen.

Voor de bepaling van de variabele wedde kan geen rekening worden gehouden met de bepaling van artikel 131 van de Arbeidsovereenkomstenwet. In de versie, zoals van toepassing op deze betwisting, verwijst artikel 131 van de Arbeidsovereenkomstenwet inderdaad niet naar artikel 39 van dezelfde wet.

Het arrest dat beslist dat voor de berekening van de opzeggingsvergoeding het variabel loon van de twaalf maanden voorafgaand aan de beëindiging van de arbeidsovereenkomst met toepassing van artikel 131 van de Arbeidsovereenkomstenwet in aanmerking komt, schendt dat artikel en artikel 39 van de Arbeidsovereenkomstenwet.
(vgl. Cass. 24 oktober 2005, J.T.T. 2006, 183, noot D. Votquenne)

Terecht argumenteert de BVBA dat mevrouw W zich niet kan beroepen op artikel 39 § 1 derde lid van de Arbeidsovereenkomstenwet, zoals gewijzigd door de Wet Eenheidsstatuut, vermits deze bepaling slechts werd ingevoerd na het einde van de arbeidsovereenkomst tussen partijen.

Wanneer de rechter aan geen wettelijk voorschrift onderworpen is, kan hij vrij de berekeningswijze bepalen die het beste aan het begrip lopend loon uit artikel 39 beantwoordt.

(vgl. D. Votquenne, De opname van het variabel loon in de berekeningsbasis van de opzeggingsvergoeding, noot onder Cass. 24 oktober 2005, J.T.T. 2006, 185)

Naar het oordeel van het arbeidshof beantwoordt het gemiddelde van de veranderlijke wedde verdiend gedurende de laatste 12 maanden vóór het einde van de arbeidsovereenkomst in voorliggende betwisting het beste aan het begrip lopend loon uit artikel 39 § 1 laatste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet.

De becijfering door mevrouw W van het vakantiegeld op de aldus verschuldigde bonus wordt door de BVBA noch principeel noch cijfermatig betwist.

1.2. Opzeggingstermijn

Bij ontstentenis van akkoord tussen partijen dient de opzeggingsvergoeding met toepassing van artikel 82 § 3 en artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaald te worden door de rechter.

De opzeggingstermijn moet bepaald worden met inachtneming van de op het tijdstip van de opzegging voor de bedlende bestaande kans om een gelijkwaardige en passende betrekking te vinden, rekening houdend met de hiernavolgende criteria:

anciënniteit: 4 jaar en 4 maanden
leeftijd: 55 jaar en 10 maanden
functie: project director
loon: 132.405,02 euro (zie onder 1.1 voor de gedetailleerde samenstelling)
mede in acht genomen de gegevens eigen aan de zaak.

(vgl. Cass. 17 september 1975, T.S.R. 1976, 14; Cass. 3 februari 1986, J.T.T. 1987, 58; Cass. 4 februari 1991, R.W. 1990-91, 1409; Cass. 9 mei 1994, Arr. Cass. 1994, 461; Cass. 2 december 2002, Soc. Kron. 2003, 166; Cass. 3 februari 2003, J.T.T. 2003, 262; Cass. 5 januari 2009, nr. S.08.0086.N)

Rekening houdend met deze criteria heeft mevrouw W recht op een opzeggingstermijn van 10 maanden of een daarmee overeenstemmende opzeggingsvergoeding gelijk aan 10 maanden loon en voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

1.3. Aanvullende opzeggingsvergoeding

Op basis van een na te leven opzeggingstermijn van 10 maanden en een jaarloon van 132.405,02 euro heeft mevrouw W recht op een totale opzeggingsvergoeding van 110.337,52 euro, becijferd als volgt:

132.405,02 euro (jaarloon) x 10/12

Hieraan betaalde de BVBA 28.933,68 euro, zodat mevrouw W recht heeft op betaling door de BVBA van een aanvullende opzeggingsvergoeding gelijk aan 81.403,83 euro, becijferd als volgt:

110.337,52 euro (verschuldigd) – 28.933,68 euro (betaald)

2. Beschermingsvergoeding

a.-

Artikel 21 § 2 van de CAO nr. 103 gesloten in de NAR op 27 juni 2012 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en landingsbanen, algemeen verbindend verklaard met K.B. van 25 augustus 2012 (B.S. 31 augustus 2012) bepaalt dat de werkgever geen handeling mag stellen die tot doel heeft eenzijdig een einde te stellen aan de dienstbetrekking van een werknemer die van tijdskrediet geniet, behalve om een dringende reden of om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

Artikel 21 § 3 eerste lid van dezelfde CAO bepaalt dat het verbod om eenzijdig een einde te maken aan de dienstbetrekking geldt vanaf de datum van de schriftelijke kennisgeving van de aanvraag tot tijdskrediet.

Het staat niet ter discussie dat de arbeidsovereenkomst van mevrouw W werd beëindigd gedurende de periode tijdens dewelke een ontslagverbod geldt.

De discussie heeft betrekking op de vraag of mevrouw W al dan niet werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

De bewijslast t.a.v. het bestaan van dergelijke reden rust op de werkgever: indien de werkgever inderdaad aanvoert dat de arbeidsovereenkomst niet in strijd met het ontslagverbod werd gegeven, is het met toepassing van artikel 870 Ger.W. aan de werkgever

om aan te tonen dat het ontslag om een reden werd gegeven die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet

Wanneer de werknemer een beschermingsvergoeding vordert met toepassing van deze bepaling, is het aan de werkgever die in de periode waarin het ontslagverbod geldt de arbeidsovereenkomst van de werknemer die van tijdskrediet geniet, eenzijdig heeft beëindigd, te bewijzen dat hij de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd om een reden waarvan de aard en de oorsprong vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst wegens de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

(vgl. Cass. 14 januari 2008, J.T.T. 2008, 243)

b.-

In voorliggende betwisting argumenteert de BVBA in hoofddorde dat de ontstentenis van enig verband tussen de aanvraag tot tijdskrediet en het ontslag van mevrouw W blijkt uit het feit dat de BVBA reeds voor deze aanvraag aan haar sociaal secretariaat had gevraagd om de opzeggingsvergoeding ('severance payment') voor mevrouw W te berekenen met als voorziene beëindigingsdatum van de arbeidsovereenkomst 31 januari 2013.

Indien de BVBA – op wie ter zake zoals hiervoor werd aangegeven de bewijslast rust – het bewijs levert van het feit dat zij reeds voor de aanvraag tot tijdskrediet door mevrouw W een berekening van de aan mevrouw W verschuldigde opzeggingsvergoeding aan het sociaal secretariaat had gevraagd, is naar het oordeel van het arbeidshof op afdoende wijze aangetoond dat er geen verband tussen het ontslag van mevrouw W en haar aanvraag om tijdskrediet.

Naar het oordeel van het arbeidshof levert de BVBA dit bewijs op afdoende wijze door de voorlegging van de E-mail van 4 december 2012 van mevrouw D HR manager van Parexel International Holding BV, aan het sociaal secretariaat Partena om een berekening te maken te maken van de opzeggingsvergoeding voor mevrouw W met als voorziene beëindigingsdatum 31 januari 2013.

Ten onrechte zou mevrouw W argumenteren dat uit deze vraag niet blijkt dat reeds dat een definitieve ontslagbeslissing werd genomen: de inhoud van dit bericht maakt duidelijk dat het enige mogelijk niet vaststaande gegeven de datum van beëindiging van de arbeidsovereenkomst was ('expected termination date' of verwachte beëindigingsdatum).

c.-

Mevrouw W. argumenteert verder dat zij reeds vroeger informatie had ingewonnen over de mogelijkheid om tijdscrediet op te nemen.

Zij verwijst hiervoor naar een verklaring van mevrouw G. secretaris ACV, die bevestigt dat zij op 11 september 2012 aan mevrouw W. informatie had verstrekt over de mogelijkheden van 80 % tewerkstelling, en naar een berekening die zij van haar vakorganisatie reeds op 5 oktober had ontvangen met betrekking tot het opnemen van tijdscrediet.

Uit deze elementen kan niet worden afgeleid dat de BVBA op de hoogte was van het feit dat mevrouw W. van plan was tijdscrediet aan te vragen. Mevrouw V. verwijst hier wel naar een of meerdere gesprekken die zij met haar 'line manager' mevrouw F. had gehad na een afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid van 2 juli tot 6 augustus 2012, en waarin zij de wens had uitgedrukt om tijdscrediet op te nemen.

Dat mevrouw W. deze gesprekken zou hebben gevoerd wordt overigens tegengesproken door de getuigenverklaring met toepassing van artikel 9961/1 tot en met 3 Ger.W., afgelegd op 19 december 2013, waarin mevrouw F. ontkent dat zij in december 2012 op de hoogte was van het feit dat mevrouw W. het voornemen had tijdscrediet aan te vragen.

d.-

Eveneens ten onrechte stelt mevrouw W. verder dat het bewijs van het tijdstip van de ontslagbeslissing door de aanvraag tot berekening van de opzeggingsvergoeding niet belet dat nog steeds een ontslagmotief moet worden aangetoond.

Uit het feit dat de ontslagbeslissing werd genomen vóór de schriftelijke kennisgeving van de aanvraag tot tijdscrediet volgt immers dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst vreemd is aan de uitoefening van het recht op tijdscrediet, daar zij eraan voorafgaat.

e.-

Tenslotte is het ten onrechte dat mevrouw W. wijst op het feit dat zij relatief kort voor de beëindiging van de arbeidsovereenkomst een bonus heeft gekregen en een promotie.

Deze elementen – en de andere elementen met betrekking tot de prestaties van mevrouw W. die door de BVBA in de procedure voor het arbeidshof beetje per beetje werden bijgebracht, waaraan de raadsman van mevrouw W. zich terecht ergert – zijn irrelevant

voor de beoordeling van de vordering tot betaling een beschermingsvergoeding tijdskrediet, vermits uit het feit dat de ontslagbeslissing werd genomen voor de schriftelijke kennisgeving van de aanvraag tot tijdskrediet volgt dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst vreemd is aan de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

f.-

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank de vordering tot betaling van een beschermingsvergoeding ongegrond verklaarde.

3. Terugbetaling kosten

De discussie tussen partijen met betrekking tot dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van mevrouw W is in wezen beperkt: de BVBA betwist dat mevrouw W de voorgeschreven procedure zou hebben nageleefd en stelt dat hierdoor de kosten niet verschuldigd zijn.

Naar het oordeel van het arbeidshof faalt deze redenering: de werkgever is contractueel gehouden tot vergoeding van de telefoonkosten en het enkele feit dat een aantal administratieve formaliteiten niet werden nageleefd maakt niet dat de kosten, waarvan het gevorderde bedrag cijfermatig niet wordt betwist, onverschuldigd worden.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van mevrouw W gegrond verklaarde.

4. Afgifte van sociale documenten

Ten onrechte vordert mevrouw W dat, indien de BVBA veroordeeld zou worden tot afgifte van sociale documenten, hieraan een dwangsom zou worden verbonden.

Minstens dient mevrouw W dan aan te tonen dat er een gegronde vrees bestaat dat de BVBA zich zou onttrekken aan de verplichting om sociale documenten af te leveren; hierbij dient dan te worden vastgesteld dat zij niet aantoonde dat de BVBA in de periode van tewerkstelling zich ook maar één keer onttrokken te hebben aan de verplichting om sociale of fiscale documenten af te leveren.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank niet inging op de vraag van mevrouw W om aan de veroordeling tot afgifte van sociale documenten een dwangsom te verbinden.

financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

De rechtbank is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

b.-

Met toepassing van artikel 2 tweede lid van het KB. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, wordt voor de toepassing van dit artikel het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W..

Artikel 557 Ger.W. refereert in dit verband aan het bedrag gevorderd in de inleidende akte, met uitzondering van gerechtelijke intrest, gerechtskosten en dwangsommen.

Artikel 618 Ger.W. laat toe dit te corrigeren aan de hand van de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd.

In laatste conclusie vordert mevrouw W meer dan 100.000,00 euro doch minder dan 250.000,00 euro, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 5.500,00 bedraagt.

c.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij de BVBA wordt verwezen wordt in 3/5 en mevrouw W in 2/5 van de kosten.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van mevrouw W ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Doet het bestreden vonnis teniet in de mate dat het de vordering van mevrouw W tot betaling van een opzeggingsvergoeding slechts gegrond verklaarde ten belope van 14.327,00 euro en de kosten werden omgeslagen, waarbij de dagvaardingskosten ten laste werden gelegd van beide partijen ieder voor de helft, en voor het overige ieder tot de eigen kosten werd verwezen;

Opnieuw recht doende, veroordeelt de BVBA tot betaling aan mevrouw W van een aanvullende opzeggingsvergoeding van 81.403,83 euro, dit bruto bedrag te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 31 januari 2013 tot 13 mei 2013 en met de gerechtelijke intrest vanaf 14 mei 2013 tot de dag van algehele betaling;

Verklaart het incidenteel beroep en de nieuwe vordering van de BVBA ontvankelijk doch ongegrond;

Verwijst de BVBA in 3/5 en mevrouw W in 2/5 van de kosten van het geding, aan de zijde van mevrouw Wellens vereffend op:

384,62 euro	kosten dagvaarding
5.500,00 euro	rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank
5.500,00 euro	rechtsplegingsvergoeding arbeidshof,

en aan de zijde van de BVBA vereffend op:

5.500,00 euro	rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank
5.500,00 euro	rechtsplegingsvergoeding arbeidshof;

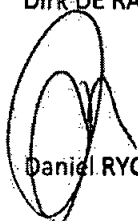
Bevestigt het bestreden vonnis in de overige beschikkingen.

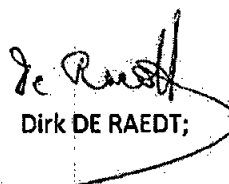
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Lucrèce REYBROECK,
Daniël HEYVAERT,
bijgestaan door :
Dirk DE RAEDT,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Daniel RYCKX;

Dirk DE RAEDT;

Lucrèce REYBROECK

Daniël HEYVAERT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dinsdag 01 september 2015 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk DE RAEDT

